

Review from 31/03/2014

Articlesize (cm2): 1219

Customer:

Rubric:

ΔΗΜΟΣΙΑ ΤΑΞΗ/ΔΙΚΑΣΤΙΚΟ

Author:

ΜΙΧΑΛΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Subrubric:

ΚΥΠΡΙΑΚΟ

Mediatype:Print

ΣΗΜΕΡΙΝΗ

ημερομηνία: 30/03/2014, από σελίδα 1

ΣΥΜΕΩΝ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ

«Να αντικρίσουμε το αμερικανικό ενδιαφέρον με σκεπτικισμό»

ΣΕΛΙΔΕΣ 10-11

Θα πρέπει να αντικρίσουμε το αμερικανικό ενδιαφέρον στο Κυπριακό με σκεπτικισμό

Οι Αμερικανοί ενδιαφέρονται για δικούς τους λόγους

Η υπόθεση της Κανακαριάς ήταν μία πάρα πολύ μεγάλη επιτυχία για την Κύπρο, που άνοιξε τον δρόμο για τη διεκδίκηση των κλοπιμαίων θησαυρών της πολιτιστικής μας κληρονομιάς, επισημαίνει ο καθηγητής Συμεών Χρ. Συμεωνίδης

Έναν από τους επιφανέστερους Κυπρίους ακαδημαϊκούς που διαπρέπουν στο εξωτερικό, τον Καθηγητή Νομικής και Ομότιμο Κοσμήτορα στο Πανεπιστήμιο Willamette, Όρεγκον, Συμεών Χρ. Συμεωνίδη, τίμησε την περασμένη εβδομάδα το Πανεπιστήμιο Κύπρου, αναγορεύοντάς τον σε επίτιμο διδάκτορα της Σχολής Κοινωνικών Επιστημών και Επιστημών της

ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
papadopoulosm@simerini.com

Αγωγής. Μια τιμή, που, αν διεξέλθει κανείς την ακαδημαϊκή πορεία του τιμηθέντος, με το προσίδιο ήθος ακαδημαϊκού ανδρός που τον διακρίνει, βλέπει να αντανακλά ευθέως στους ίδιους τους τιμώντες. Είχαμε την τύχη αλλά και την τιμή, ο κ. Συμεωνίδης, στο περι-

θώριο της επίσκεψής του στην Κύπρο, να μας μιλήσει για το πεδίο των ακαδημαϊκών του ενασχολήσεων, στη διατομή του με την ενεργό διεθνή πολιτική πρακτική, τη συμβολή του στην προσπάθεια επαναπατριsmού της πολιτιστικής μας κληρονομιάς, καθώς και για τις εκτιμήσεις του όσον αφορά την εντεινόμενη κρίση στην Ουκρανία και τις ενδεχόμενες επιπτώσεις της για την Κύπρο.

Η Κύπρος, τον τελευταίο ιδιαίτερα χρόνο, μετά τις αποφάσεις του Γιούρογκρουπ, βιώνει μια ιδιαίτερη επώδυνη συνθήκη. Πώς ένας Κύπριος της διαπο-

ράς προσλαμβάνει αυτήν την κατάσταση;

Πρέπει να πω, πως η απόφαση του Γιούρογκρουπ με πείραξε πάρα πολύ, για πάρα πολλούς λόγους. Πρώτον, είναι όλα αυτά που υφίσταται σήμερα ο κυπριακός λαός και κυρίως τα φτωχότερα κοινωνικά στρώματα. Με πείραξε, παράλληλα, η ταπεινώση που υπέστημεν από τους Ευρωπαίους εταίρους μας, οι οποίοι μας αντιμετώπισαν με ιδιαίτερη σκληρότητα. Την ίδια ώρα, το γεγονός αυτό αποκάλυψε ότι μεγάλη ευθύνη, για την κατάντια μας, έχουμε και οι ίδιοι, και δεν μπορούμε να ρίχνουμε τις ευθύνες για τα πάντα στους άλλους. Όλα αυτά δεν μπορεί να μην ενοχλούν, εάν πονάει κάποιος τον τόπο του. Και επειδή είναι μικρός ο τόπος μας, δεν μπορεί να μη μας πονάει και να μας γνοιάζει...

Είναι μικρός τόπος, αλλά για εμάς μεγάλος...

Ακριβώς... Εγώ έζησα στην Αμερική είκοσι χρόνια περίπου προτού αποφασίσω να γίνω Αμερικανός πολίτης. Δεν ήθελα να αλλάξω υπηκοότητα, γιατί ένιωθα ότι, λόγω ακριβώς της «μικρότητας» της πατρίδας μας, εννοώ της γεωγραφικής, όλοι θα έπρεπε να παραμείνουμε Κύπριοι πολίτες, να συνεχίσουμε να προσμετρούμαστε ως τέτοιοι. Δεν ήταν ότι δεν μπορούσα να θεωρήσω τον εαυτό μου Αμερικανό πολίτη. Έτσι, σε κάποια στιγμή, λόγω και του εκνευρισμού μου, ένεκα της αμερικανικής πολιτικής έναντι της Κύπρου, αποφάσισα να αποκτήσω την αμερικανική υπηκοότητα, για να μπορώ, ασκώντας το δικαίωμα της ψήφου, να εκφράσω τη διαμαρτυρία μου.

Η αλήθεια είναι ότι η Αμερική, επειδή είναι χώρα μεταναστών, δέχεται πολύ εύκολα τους μετανάστες και τους ξένους. Καμία άλλη χώρα, ούτε και ευρωπαϊκή, είναι τόσο φιλόξενη όσο οι ΗΠΑ. Η Ελλάδα σίγουρα όχι, όπως και η Κύπρος σίγουρα όχι...

Ανοικτή χώρα υποδοχής οι ΗΠΑ

Μα και οι ίδιες οι ευρωπαϊκές νομοθεσίες όσον αφορά τους μετανάστες, διέπονται από ένα πνεύμα αποκλεισμού... Άρα, υπάρχει ένα ευρύτερο πρόβλημα εκπαίδευσης της ίδιας της κοινωνίας για την αποδοχή και την ένταξη του άλλου ως ίδιου.

Στην Αμερική, αντιθέτως, όλοι είναι μετανάστες, πλην των γηγενών Ινδιάνων. Οπότε η αμερικανική κοινωνία σε αποδέχεται πολύ πιο εύκολα. Προσωπικά, δεν μπορώ να πω ότι έχω οιοδήποτε παράπονο από τους Αμερικανούς, ούτε και από το πολιτικό σύστημα. Τώρα, όσον αφορά την εξωτερική πολιτική, αυτό είναι εντελώς άλλο θέμα. Άλλωστε, πολλοί είναι οι Αμερικανοί πολίτες οι οποίοι διαφωνούν με την εξωτερική πολιτική των αμερικανικών κυβερνήσεων.

Το αναβαθμισμένο αμερικανικό ενδιαφέρον

Μια και αναφερθήκατε σ' αυτό το θέμα, πώς εκτιμάτε, και ως ακαδημαϊκός και ως πολιτικό, το αναβαθμισμένο ενδιαφέρον που επιδεικνύουν οι ΗΠΑ στο Κυπριακό;

Κοιτάξτε, πρέπει πάντοτε αυτό το ενδιαφέρον, το οποίο θα έβαζα μέσα σε εισαγωγικά, να το βλέπουμε με κάποιον σκεπτικισμό. Πρέπει να θυμόμαστε πάντοτε, ότι όλες οι

χώρες ενεργούν υπό το πρίσμα των δικών τους συμφερόντων, και αυτό συμβαίνει όχι μόνο με την Αμερική, αλλά και με τη Ρωσία, όπως αποδείχθηκε και στο θέμα του κουρέματος, αλλά και με όλες τις χώρες. Άρα, δεν θα πρέπει να μας προξενεί εντύπωση ότι οι ΗΠΑ εκδηλώνουν κάποιο ενδιαφέρον για την Κύπρο. Θα πρέπει, ωστόσο, να έχουμε υπ' όψιν μας ότι έχουν αυτό το ενδιαφέρον για λόγους δικούς τους. Αυτό είναι, βεβαίως, απόλυτα θεμιτό. Εάν πράγματι υπάρχει αναβαθμισμένο ενδιαφέρον, το οποίο προσωπικά

δεν το θεωρώ δεδομένο. Γιατί συχνά εμείς έχουμε την εντύπωση ότι το Στέιτ Ντιπάρτμεντ, άλλη σκέψη και έγνοια δεν έχει από το Κυπριακό. Η αλήθεια είναι ότι πρόκειται για έναν τεραστιο οργανισμό, ο οποίος έχει απασχολημένους κάποιους κατώτερους υπαλλήλους με το πρόβλημά μας, και κατά καιρούς ανεβάζουν το ενδιαφέρον λίγο πιο πάνω. Στην προκειμένη περίπτωση τώρα, όλοι έχουμε στο πίσω μέρος του μυαλού μας το φυσικό αέριο και, βεβαίως, αυτός είναι ένας λόγος για τον οποίον όντως μπορεί να ενδιαφέρεται για κάποια λύση στο Κυπριακό η Ουάσιγκτον, περισσότερο τώρα παρά πριν από ένα χρόνο. Επίσης, δεν πρέπει να παραγνωρίζουμε τις σχέσεις Τουρκίας - Ε.Ε., και το γεγονός ότι θέλουν την ένταξη της Άγκυρας στην Ε.Ε. Αυτό μπορεί, ενδεχομένως, να εξηγούν γιατί παρουσιάζεται τώρα αυτό το ενδιαφέρον. Από την πλευρά μου, πάντα αντίκριζα με σκεπτικισμό τις διακυμάνσεις της αμερικανικής πολιτικής, για τον απλούστατο λόγο, όπως προείπα, ότι αυτοί έχουν να υπηρετήσουν τα δικά τους συμφέροντα, όπως κι εμείς βεβαίως τα δικά μας. Άρα, δεν θα πρέπει να θεωρούμε εξ ορισμού καλό ή κακό το γεγονός ότι ενδιαφέρονται οι Αμερικανοί για το κυπριακό πρόβλημα. Εμείς πρέπει να βρισκόμαστε σε διαρκή επαγρύπνηση προς όλες τις κατευθύνσεις.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ

του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου δεν είναι τόσο ότι βοηθά στον επαναπατρισμό, όσο στο ότι χρειάζεται στη δικαστική διεκδίκηση των κλοπιμαίων θησαυρών μας

Ασύμφορη για την Κύπρο η κρίση στην Ουκρανία

Η ουκρανική κρίση περιπλέκει την κατάσταση, κατά τη γνώμη σας, και πώς;

Φρονώ ότι δεν συμφέρει την Κύπρο η συγκεκριμένη κρίση, αλλά ούτε και κανέναν, εάν κοιτάξει κανείς τα πράγματα σε μian ευρύτερη προοπτική. Δεν μας συμφέρει η είσοδος σ' έναν καινούργιο ψυχρό πόλεμο, στον οποίο η Τουρκία θα μπορούσε να αναβαθμιστεί και πάλι. Εάν συμβεί κάτι τέτοιο σήμερα, θα είναι εις βάρος μας. Επίσης, ένα άλλο θέμα που λειτουργεί εις βάρος μας είναι αυτή η ιδέα του δημοψηφίσματος και της αυτοδιαθέσεως στην Κριμαία. Υπάρχει μια ομοιότητα, αν και είναι διαφορετικές περιπτώσεις, του τι έγινε στην Κριμαία και του τι θα ήθελαν οι Τουρκοκύπριοι να κά-

νουν στην Κύπρο. Να πουν ότι είμαστε κι εμείς λαός, άρα έχουμε το δικαίωμα αυτοδιαθέσεως, και, δεν αποκλείεται, κάποια στιγμή να προβούν στη διεξαγωγή ενός ψευδοδημοψηφίσματος και να πουν ότι θέλουμε κι εμείς αυτοδιάθεση, όπως στην Κριμαία. Με άλλα λόγια, δημιουργείται ένα προηγούμενο, το οποίο δεν είναι καλό για την υπόθεσή μας. Γι' αυτό είναι πολύ επικίνδυνο να αναγνωριστεί η τ/κ κοινότητα ως λαός, είτε έμμεσα είτε άμεσα, και αυτό θα συνιστά μια πολύ μεγάλη οπισθοχώρηση για τη δική μας υπόθεση. Βεβαίως η κρίση της Ουκρανίας φέρνει στο μυαλό μας άλλες ανάλογες περιπτώσεις, και δείχνει την υποκρισία των κρατών, δυτικών τε και μη. Για παράδειγμα, η περίπτωση του Κοσόβου, την

αυτονομία και ανεξαρτησία του οποίου είναι οι Δυτικοί που ήθελαν.

Συνοψίζοντας, φρονώ ότι δεν μας συμφέρει καθόλου αυτή η κρίση και ελπίζω να ομαλοποιηθεί σύντομα η κατάσταση μ' έναν τρόπο που δεν θα δημιουργεί περαιτέρω όξυνση.

Ενδεχομένως το συγκεκριμένο προηγούμενο να ανοίξει τις ορέξεις της Τουρκίας και σε άλλες περιοχές, όπου ασκεί διεκδικητική πολιτική επί τη βάση υπαρκτών ή φανταστικών πληθυσμιακών δεδομένων, όπως η Δυτική Θράκη, τα Βαλκάνια κ.ά.

Ορθή παρατήρηση, όμως εκτιμώ ότι τόσο η Τουρκία όσο και η Ρωσία θα πρέπει να είναι ιδιαίτερα προσεκτικές σ' αυτά τα θέματα, διότι και οι ίδιες έχουν στο εσω-

τερικό τους άλλες εθνότητες, οι οποίες μια μέρα μπορεί να επικαλεστούν το ίδιο προηγούμενο. Επομένως, θα πρέπει και αυτές να παίξουν πολύ προσεκτικά το παιχνίδι, και, ασφαλώς, είναι χώρες που ξέρουν να παίξουν προσεκτικά.

Τακτική safe face στην Ουκρανία

Πώς βλέπετε να εξελίσσεται η συγκεκριμένη κρίση;

Για μένα το κρίσιμο θέμα είναι οι ανατολικές επαρχίες της Ουκρανίας, το πώς θα επιλέξει να παίξει η Μόσχα έναντι των Δυτικών. Εκτιμώ ότι η Ρωσία δεν θα επιμείνει να πάρει και τις ανατολικές επαρχίες, αλλά αυτές οι τελευταίες θα αποτελέσουν το πεδίο συμβιβασμού μεταξύ Μόσχας και Δύσης. Η Κριμαία, είναι ήδη δεδομένη. Ο Πούτιν μπορεί να αναμοχλεύει λίγο τα θέματα στις ανατολικές επαρχίες, για να έχει στα χέρια του ένα διαπραγματευτικό χαρτί για τα περαιτέρω. Οι Δυτικοί θα αρνούνται και στο τέλος ο συμβιβασμός θα είναι να μείνουν

οι ανατολικές επαρχίες στην Ουκρανία, και αυτό θα βοηθήσει και τις δύο πλευρές να δείξουν ότι επέλυσαν την κρίση με συμφέροντα τρόπο. Ο μεν Πούτιν θα λέει ότι «πήραμε» την Κριμαία, η δε Δύση θα λέει ότι «διασώσαμε» τις ανατολικές επαρχίες, αφού έτσι κι αλλιώς η Κριμαία ήταν χαμένη. Υπάρχει στις διεθνείς σχέσεις αυτή η έννοια του save face όταν είσαι στις διαπραγματεύσεις, να βρεις δηλαδή έναν τρόπο να πεις ότι ικανοποίησες τα συμφέροντά σου. Νομίζω ότι δεν συμφέρει στη Ρωσία να υπαγάγει υπό τον έλεγχό της και τις ανατολικές επαρχίες, διότι θα μείνει μετά η δυτική Ουκρανία εντελώς ως καθαρή

Ουκρανία, επί της οποίας η Μόσχα δεν θα έχει κανέναν απολύτως λόγο. Αν είναι έξυπνος ο Πούτιν, που είναι βεβαίως, θα αφήσει τις ανατολικές επαρχίες εντός του ουκρανικού κράτους, γεγονός που θα του δίδει το δικαίωμα λόγου ως προς το πώς συμπεριφέρεται η Ουκρανία. Θα θέλει, δηλαδή, να είναι η Ουκρανία σαν μια Φινλανδία του παρελθόντος, ουδέτερη μεταξύ των δύο πόλων. Αν όμως πάρει τις ανατολικές περιοχές, αυτόματα καθορίζει το μέλλον της χώρας, η οποία θα συνταχθεί εξ ολοκλήρου με τη Δύση, με αποτέλεσμα τα σύνορα του NATO να εφάπτονται της Ρωσικής Ομοσπονδίας.

Το Ιδιωτικό και το Δημόσιο Διεθνές Δίκαιο

Να έρθουμε τώρα στο διά ταύτα της επίσκεψής σας στη Λευκωσία.

Πώς μπορεί η Κύπρος να αξιοποιήσει το διεθνές ιδιωτικό δίκαιο της διεκδίκησης της πολιτιστικής της κληρονομιάς;

Υπάρχει μια διαφορά του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου και του δημοσίου διεθνούς δικαίου. Το δημόσιο διεθνές δίκαιο είναι αυτό που λέμε διεθνές δίκαιο και ασχολείται με τις σχέσεις μεταξύ κρατών. Το Κυπριακό, για παράδειγμα, είναι ένα πρόβλημα δημοσίου διεθνούς δικαίου. Το ιδιωτικό διεθνές δίκαιο, από την άλλη, είναι το δίκαιο που ασχολείται με ιδιωτικές διαφορές, με διαφορές μεταξύ προσώπων, εταιρειών κ.λπ., αλλά που έχουν μια διεθνή διάσταση, δηλαδή τα άτομα που εμπλέκονται είναι από διαφορετικές χώρες, όπως και τα αντικείμενα και τα δικαστήρια. Στο θέμα της πολιτιστικής κληρονομιάς εμπλέκονται εξ ορισμού περισσότερες από μία χώρες. Για παράδειγμα, τα ψηφιδωτά μας, από την Κύπρο τα μετέφεραν στην Τουρκία, μετά στη Γερμανία, την Ελβετία, έπειτα τα πούλησαν στις ΗΠΑ κ.λπ. Βεβαίως υπάρχουν άλλοι τρόποι να τα διεκδι-

κήσεις, με την εμπλοκή της Ιντερπόλ, με διεθνείς συνθήκες, οι οποίες, όμως, δυστυχώς, δεν έχουν υπογραφεί από τις ισχυρές χώρες της αγοράς και ο.κ. Άρα, λοιπόν, ο τελευταίος τρόπος επανακτήσεως της πολιτιστικής κληρονομιάς είναι να κάνεις αγωγή στη χώρα όπου βρέθηκαν. Στην περίπτωση των ψηφιδωτών της Κανακαριάς, κάναμε αγωγή στην κυρία που τα αγόρασε στην Ελβετία και τα μετέφερε στην Ινδιανάπολη, εκεί, στο αμερικανικό δικαστήριο. Ένα, λοιπόν, από τα κύρια θέματα σε μια τέτοια δίκη είναι ποια χώρας το δίκαιο θα εφαρμοστεί για να αποφασίσει το δικαστήριο για την κυριότητα των επίδικων αντικειμένων. Αυτό λοιπόν είναι το κατ' εξοχήν πρόβλημα του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου...

Η επιλογή του δικαίου

Το ότι εξαρτάται κάθε φορά από το δίκαιο της κάθε χώρας.

Ακριβώς. Η επιλογή του εφαρμοστέου δικαίου. Θα εφαρμοστεί, λ.χ., το δίκαιο της Κύπρου, απ' όπου εκλάπησαν τα αντικείμενα, το δίκαιο της Γερμανίας, όπου τα έκρυψαν για δέκα χρόνια, το δίκαιο της Ελβετίας, όπου

έγινε η συναλλαγή; Ή το δίκαιο της Ιντιάνα. Αυτό, λοιπόν, το ερώτημα καθορίζει το ιδιωτικό διεθνές δίκαιο.

Και, όπως είπατε, διαφέρει από χώρα σε χώρα. Παρ' όλον ότι λέγεται διεθνές, δεν πηγάει εκ των άνω, κάθε χώρα έχει το δικό της, δεν πρόκειται για ένα ομοιογενές δίκαιο. Η δική μου ειδικότητα είναι ακριβώς αυτό το δικαστικό πεδίο.

Στην περίπτωση της Κανακαριάς, πείσαμε το δικαστήριο να μην εφαρμόσει το ελβετικό δίκαιο ή το γερμανικό, το οποίο μπορεί να ευνοούσε τη διάδικό μας, αλλά να εφαρμόσει το δίκαιο της Ιντιάνα και να κάνει επιπλέον μία εξαίρεση, με την οποία μας επέτρεπε να φέρουμε τα ψηφιδωτά πίσω. Η σημασία του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου, λοιπόν, δεν είναι τόσο ότι βοηθά στον επαναπατρισμό, όσο στο ότι χρειάζεται στη δικαστική διεκδίκηση των κλοπιμαίων θησαυρών μας. Όπου και να πάμε για να κάνουμε αγωγή σε ξένη χώρα, πρέπει να είμαστε πολύ καλά προετοιμασμένοι πώς να αντιμετωπίσουμε το θέμα του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου, ποιας, δηλαδή, χώρας το δίκαιο θα εφαρμοστεί. Για

παράδειγμα, χάσαμε ορισμένες δίκες όπου το δικαστήριο αποφάσισε να εφαρμόσει το δίκαιο μιας χώρας το οποίο δεν ήταν ευνοϊκό για μας, όπως έγινε στην Ολλανδία. Γι' αυτό και στην υπόθεση της Κανακαριάς ήμασταν πολύ προσεκτικοί στο να ισχυριστούμε ότι έπρεπε να εφαρμοστεί το δίκαιο της Κύπρου, διότι, εάν εφαρμοζόταν το δίκαιο της Κύπρου, παρότι πράγματι η Εκκλησία είχε την κυριότητα των ψηφιδωτών, το δικαστήριο θα μπορούσε να θεωρήσει ότι αυτά ανήκουν ντε φάκτο στην κυριότητα των κατοχικών δυνάμεων, και τότε θα υπήρχε πρόβλημα. Γι' αυτό δεχθήκαμε να εφαρμοστεί το δίκαιο της Ιντιάνα, το οποίο εντέλει μας ευνοούσε.

Τεράστιας σημασίας απόφαση

Υπό αυτά τα δεδομένα, πόσο σημαντική είναι η απόφαση για τα ψηφιδωτά της Κανακαριάς;

Η απόφαση αυτή δημιούργησε ένα ολόκληρο κλίμα, καθώς ήταν η πρώτη απόφαση που αφορούσε τέτοια ζητήματα, και όχι μόνο διεκδικήσεις της Κύπρου. Είναι μία πολύ καλογραμμένη απόφαση, έχει σχολιαστεί πάρα πολύ, σε βαθμό που κι ένα βιβλίο γράφτηκε για την υπόθεση και σχεδόν εκατόν νομικές μελέτες σε αμερικανικά περιοδικά και άλλα, και είναι τώρα σε κάθε βιβλίο ιδιωτικού διεθνούς δικαίου

ή και εμπραγμάτου δικαίου, οπότε την έμαθε ο κόσμος και δημιούργησε ένα πάρα πολύ ευνοϊκό κλίμα. Αν μη τι άλλο έμαθε ο κόσμος τι συνέβη στην Κύπρο. Γιατί η απόφαση έχει μια πολύ καλή περιγραφή των γεγονότων της τουρκικής κατοχής και της σύλησης της πολιτιστικής μας κληρονομιάς. Επομένως, ήταν μία πάρα πολύ σημαντική νίκη, και από συμβολικής απόψεως. Ουσιαστικά αποτελεί την αρχή του μίτου της Αριάδνης, την οποία ακολούθησε μετά και η κ. Χατσηττοφή, η πρόξενός μας στην Ολλανδία. Έκτοτε η Κυπριακή Δημοκρατία έκανε τεράστια πρόοδο στη διεκδίκηση των κλοπιμαίων μας.

«Ο ρόλος ο δικός μου ήταν έμμεσος»

Ποιος ήταν ακριβώς ο ρόλος ο δικός σας;

Μου δίνετε την ευκαιρία να εξηγήσω αυτήν την πτυχή, γιατί, όπως γνωρίζουμε, πολλοί πάντα διεκδικούν την πατρότητα μιας επιτυχίας. Ο ρόλος ο δικός μου ήταν έμμεσος, υπό την έννοια ότι εγώ συμβούλευσα τη νομική εταιρεία στην οποία η Κυπριακή Δημοκρατία ανέθεσε την υπόθεση. Δηλαδή, την Κυπριακή Δημοκρατία και την Εκκλησία την αντιπροσώπευσε στη δίκη ο κύριος Κυπριανού, οπότε αυτοί ήταν οι μαχόμενοι δικηγόροι.

Εγώ ήμουν ο σύμβουλος της αμερικανικής εταιρείας και μάλιστα με βρήκαν γιατί ένας από αυτούς ήταν συμμαθητής μου στο Χάρβαρντ. Οι ίδιοι δεν είχαν καθόλου πείρα στο ιδιωτικό διεθνές δίκαιο, αλλά στα εταιρικά ζητήματα. Εγώ τους συμβούλευσα σε θέματα ιδιωτικού διεθνούς και εμπραγμάτου δικαίου. Μάλιστα, μετέπειτα, οι δύο αυτοί δικηγόροι έγιναν πολύ διάσημοι και περιζήτητοι σε τέτοια θέματα, αναλαμβάνοντας και άλλες παρόμοιες υποθέσεις, που είχαν να κάνουν με πίνακες και έργα τέχνης τα οποία κλάπηκαν από τους Ναζί την περίοδο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Ήταν δηλαδή υπόθεση που έκτισε καριέρες...

Ακριβώς...

ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ της Κανακαριάς πείσαμε το δικαστήριο να μην εφαρμόσει το ελβετικό δίκαιο ή το γερμανικό, το οποίο μπορεί να ευνοούσε τη διάδικό μας, αλλά να εφαρμόσει το δίκαιο της Ιντιάνα